

Arrest

nr. 89 906 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 januari 2009 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 18 september 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 37 926 van 29 januari 2010 verwierp de Raad het beroep van verzoeker wegens laattijdigheid.

Op 22 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 23 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 9 december 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Tegelijk werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 juni 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 20 juni 2012 werd verzoeker gehoord nopens de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 20 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M., L. (...)

geboren te E. E. (...), op (in) (...)1983

en van nationaliteit te zijn : Tunesië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15/06/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 27 januari 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 25 februari 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 21 september 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 januari 2010 het beroep verwierp. Overwegende dat de betrokkene op 15 juni 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een usb-stick naar voren brengt over de problemen in zijn land waarbij opgemerkt moet worden dat deze algemeen van aard zijn, dat de betrokkene er niet op wordt getoond. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27/04/2010 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Doordat verwerende partij weigerde om de nieuwe asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen

Terwijl verzoeker een nieuw element heeft aangebracht, die de gegronde vrees op vervolging in hoofde van verzoeker aantonen.

Zodat de bestreden beslissing de vermelde voorwaarde schendt.

Toelichting:

Art. 51/8 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De Minister, of diens gemachtigde kon beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernst/ge aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernst/ge schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Voor het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker een nieuw element aangebracht, te weten een usb-stick met meer informatie over de problemen waar verzoeker in Tunesië mee geconfronteerd wordt.

Verwerende partij heeft de nieuwe aanvraag afgewezen onder de motivering dat de aangebrachte gegevens algemeen van aard zijn en verzoeker er niet op getoond wordt.

Verwerende partij gaat daarmee toch te kort door de bocht.

Het is vooreerst niet omdat verzoeker er niet op getoond wordt dat de problemen geen betrekking hebben op verzoeker. De aangebrachte informatie diende net om meer informatie over de toestand van verzoeker te verschaffen en de problemen waar anderen in dezelfde situatie geplaatst mee te maken hebben.

Verder verliest verwerende partij uit het oog dat verzoeker in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Minstens is verzoeker gerechtigd op de subsidiaire bescherming, gelet op het risico dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn geboorteland.

Besluit

De beslissing van verwerende partij tot niet in overwegingname is foutief, want verzoeker heeft weldegelijk een nieuw element aangebracht dat de gegronde vrees voor vervolging staft.”

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag enkel een usb-stick naar voor brengt. Ter gelegenheid van het gehoor naar aanleiding van deze tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker: *"Ik heb geen enkel document om mijn probleem aan te tonen. Ik kan niet terug naar Tunesië gezien de huidige situatie. Ik heb een stick met uitleg over de actuele problemen in het land. Op de stick staat geen informatie over mezelf. Ik begrijp dat jullie graag bewijzen hebben in verband met mijn problemen maar ik zal die nooit in mijn bezit krijgen. Ik ben tegen het vorige en het huidige regime in Tunesië."*

Opdat een bepaald aangebracht stuk als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen, dient dit stuk, zoals hierboven reeds werd gesteld, niet alleen nieuw te zijn in die zin dat het nog niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag, doch moet het ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moet dit document ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet, m.a.w. relevant zijn.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de aangebrachte informatie, waarop hij niet wordt getoond, diende om meer informatie te brengen over de toestand van verzoeker en anderen in dezelfde situatie geplaatst, wijst de Raad er op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit deze bepaling niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *"ernstige aanwijzingen"* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *"ernstige aanwijzing"* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Door de vaststelling dat de problemen in het land van herkomst waar op de USB-stick wordt over verhaald algemeen van aard zijn en verzoeker er niet wordt op getoond, waarmee wordt aangegeven dat verzoeker geen individuele problemen aanhaalt, geeft de verwerende partij een niet kennelijk onredelijke beoordeling weer van de ter gelegenheid van de tweede asielaanvraag voorgelegde gegevens en concludeert zij redelijkerwijze dat dit geen nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet omdat er geen *"ernstige aanwijzingen"* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel

48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt immers samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Aangezien de bij de tweede asielaanvraag aangebrachte informatie algemeen van aard is en niet gericht op de specifieke situatie van verzoeker, is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 worden aangebracht.

Verzoekers betoog dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming doet hier geen afbreuk aan. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, dient verzoeker relevante gegevens aan te brengen die een ernstige aanwijzing vormen voor de *in casu* ingeroepen subsidiaire bescherming. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de algemene informatie van verzoeker, zonder enige verdere duiding, niet te beschouwen als een ernstige aanwijzing die zou kunnen leiden tot de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU